

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Feminarum duarum mira patientia, erga maritos delinquentes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

merorem perpetem aspicere, postquam vxores suas, ex opprobrio lachrymantes, concinauerunt. Noluit hoc facere Ioseph, cuius proinde tam patientem clementiam, arcanissimi mysterij patefactione, Angelus erudiuit, qui mentis seditionem illi ornam in tranquillum contulit.

A viro hoc sumtum narraui, & è sacris. Dabo & feminam, atque è profana historia generositatis huius doctrinam. Tertia Emilia Africani prioris vxor, mater Cornelia Gracchorum, tanta fuit comitatis, & patientia, ut cum sciret, viro suo ancillulam ex suis gratam esse, dissimulauerit, ne domitorem orbis Africani femina impudicitia reum ageret: Tantumq; à vindicta mens eius abfuit, ut, post mortem Africani, manumissam ancillam in matrimonium liberto suo daret. Scio quid iura ciuilia dicant, scilicet feminae alienam prolem marito alendam dotandamque supponentis adulterium magis aestimari atque sentiri; sunt tamen feminae riuialium ac ætularum suarum longè impatientiores. Quare tantò patientia est illustrior, quando ad hanc tam atrocem iniuriam sibi impactam, possunt linguam continere, & tacito corde premere dolorem illum, quem alia mulieres non modò vicinis feminis, sed etiam vicinis plateis, & sæpe toti ciuitati conqueruntur. Neque enim multæ sunt Sara, quæ secum Agar Ægyptiam ancillam suam patiantur. Quare profectò valde patientes esse oportet, & magnam, in cælo, coronam mereri eas matronas, quæ stirpe antiqua, opibus & forma dotata, moribusque elegantissimis ornata; tamen vident coniuges suos, vel ad vilissimas aliò exerrare, vel etiam domi agere, quæ non bellè quadrant matrimonijs, & tamen tacent; nulloque, nisi Deo, conscio, identidem ingemiscunt, crucemque hanc suam, sanè maximam, Creatori suo, offerunt. Hæ fructus afferunt in patientia: Hæ sponsum Christum habent. Hæ sunt lugendo beata, quoniam consolabuntur. Viri autem earum duplici damnatione conterentur, & quia adulteri, & quia faxei, quos neque patientissima tam honestarum matronarum modestia refrænauit. Quanquam scio, non paucos è cœno hoc extractos, qui vxoris omnia scientis & tamen tacentis incredibili tolerantia commoti respuerunt. Non enim tantam virtutem

II.

Val. Maxima.
lib. 6. c. 7.

Gen. 16. 2.

Luc. 8. 15.

Matth. 5. 4.

H h h 2

non

Annales Soc.
Iesu An. 1585.
in Missione
ad Chichi-
mecas, in
Prouinc. Me-
xicap.

non amare potuissent. In Annis litteris Societatis nostræ Indus quidam legitur aluisse domi suæ, in oculis coniugis, concubinam, non tam Venerem vt expleret, quàm vt coniugem irritaret. Huic nocturnas per tenebras, visa est horribilis cæterua demonum, qui cubantis prementes fauces, animam intercluderent; vt ne manum quidem admouere posset ad imprimendum pectori crucis signum. Verùm ad eò patiens fuit vxor eius, vt non modò non gauderet, aut insultaret marito, sed etiam doleret, & Deum Deiq̃ Matrem, pro eo precaretur. Itaque implorata Virgine Maria, per vxorem meliùs viro est factum. Postero igitur die, positis ritè noxis, sic deinceps est immutatus, vt familiarissimi non cognouerint eundem fuisse. Multi alij tales coniugum patientia in viam redierunt. Si vxores sciuissent, Furiarum instar, tunc vtique non conciliari fuissent, sed eas magis abominati. Cui enim volupe est cum Furia habitare?

III.
Bonignor.
Cacciaguerra de Sac.
commun. l. 3.
cap. 26.

Memorable admodum est, quod insignis celebrisque Theologus Bonignorius Cacciaguerra memorat de Christiana muliere fortissima, quæ non narratione, sed oculis suis accepit, mariti adulterinos amores. Ille enim haud contentus in lustra se abdere, atque infames leonum domus adire, sed ita quoq; in illicitam Venerem insaniit, vt in proprias ædes, & fidelissimæ coniugis conspectum, storta adduceret, publicus adulter. Vitium enim hoc, cum vt flamma creuit, erumpit, neque sine se in occulto cohiberi, & quomodo erubesceret, qui frontem amisit? Vxor igitur pietati dedita, ac Dei magis, quàm suam causam agens, identidem occasionem captans, maritum, quàm potuit blandissimè, rogauit, ne tales in domum introduceret, aut fidem sibi datam porrò violaret. Ob quam mitissimam admonitionem, asperè tractata est, & plerunque totidem verbera recepit, quot verba fecit. Aliquando peccatum mariti magis, quàm furorem verita, eiuscemodi eum sermone est affata. *Dis est, mi coniunx, cum te patior exorbitantem, & tori iura transgredientem; pone, obsecro, tandem obscenitatibus tuis modum ac finem. Hac vitæ tibi & opes prodigit, & nomen bonum. In nulla te vnquam re lesi; tu autem quando cessabis me, quid dico, mi? Deum offenderet*